

Čím se duše vyživuje a čím chřadne; Nitky k hezčímu a plnějšimu vztahu; Jeden z předpokladů nalezení partnerské lásky

Karel Funk

Přeposlaný mail, který dostal přítel od své partnerky

(Samozřejmě že pro účel tohoto zveřejnění jsme ho společně trochu upravili.)

Mluvil jsi o narušené harmonii mezi námi. Tím, jak jsme o intimitě začali víc mluvit, jako by mezi nás zavanulo něco z cizího světa, kde se hovoří „otevřeně“, a něco našeho prožitkově panenského se tím svanulo. Asi budeme potřebovat nějaký čas, než se to v nás zase očistí a zahojí (vím samozřejmě, že něco se říct musí, hlavně věci zdravotní, ale i tady se dá udržet delikátnost a střídmost. Ne z pokrytectví, ale z úcty k tématu).

Tuším, co narušilo naši průzračnost. Způsobila jsem to svou konverzační povolností a neopatrností. Nedocenila jsem význam mezi námi vyslovených slov, byť by to byla jen zdánlivě neškodná informace. Ona totiž neškodná nebyla. Konkrétně: bylo to to seznámení Tě s frivolním intimním životem mé kolegyně z práce. Ve chvíli vyslovení, i když jsem o tom mluvila s vnitřní distancí a nesouhlasem, jsem v sobě neměla ještě ujasněno, že tyhle věci nějak fungují dál. Postupně mě to ale začalo dusit jako knedlík v krku. Došlo mi, že jsem zaujatým popisováním a komentováním toho mravně zvrhlého sama něco nepěkného zmnožila. Nově nabyté zjištění mě až zalklo. Pochopila jsem jasně, že mezi nás dvanic takového nepatří a že jsem o tom vůbec neměla mluvit. Nebo jen střízlivě „z dálky“ okomentovat, že už zas má své avantýry. To by bylo stačilo.

Tím dopadem na mě jsem si teprve uvědomila, v jak jiném, mně i Tobě cizím mentálním ovzduší, se ona pohybuje. Bylo potřeba jediné: rázně se zpevnit v odstupu, vymezit se od ní. Když jsem s tímhle poznáním přišla do práce a setkala se s ní, utvrdila jsem se ještě víc, jak opravdu moc je to nutné. Zbořilo se ve mně vůči ní i to málo, co bylo dosud mezi námi, přes některé i souhlasné názory, ve shodě. Uvědomuji si s nelibostí a lítostí, že ve chvíli, kdy se mi ona s tou svou avantýrou svěřovala, jsem ještě takto zvědoměle k obsahu jejích slov nepřístupovala. Až když jsem ho vyslovila před Tebou - to byl šok, vnitřně jsem rudla tou trapností a neúctou k nám dvěma. Cítila jsem se tím vyslovením i vlastním zabýváním se takovou nízkostí dodatečně nějak znečištěná. Nejdřív jsem přesně nechápala proč, ale pak se mi ujasnilo, že když se ona rozhodla mi to své

nestoudností prošpikované soukromí přiblížit a detailně o něm poreferovat, předpokládala, že budu její počínání či celý takový život schvalovat. Stala jsem se dobrovolně a neuváženě rukojmím jejích pudů a vášní. Ona mi o nich nevyprávěla z pozice kajčnice, kterou něco velmi tíží a potřebuje si ulevit od špatného svědomí. Pak mě tedy zařadila mezi lidi, o kterých s jistotou sobě vlastní smýšlí, že budou chápat, tolerovat, přijímat či dokonce sami praktikovat podobné lehkovážné jednání. Když jsem to domyslela, bylo mně z toho špatně a čím dál víc mě mrzelo, že jsem o tom mluvila tak živě před Tebou a možná na Tebe přenesla i to nízké a pudové, k čemu jsem se u ní přiblížila zaujatým vyslechnutím. Neměla jsem to před Tebou zmiňovat. Vždyť právě i v tomhle - v kontrole nad svými myšlenkami, v přetváření jich z planých, bezcenných, povrchních a pudových do hodnotných, čistých a zkrystalizovaných pokorou a nezpochybnitelnou důvěrou ve vyšší vedení, příp. dáváním jich do souladu se zákony duchovního světa - spočívá duchovní práce. Sama se musím naučit odhalovat a zvládat nedobré vlivy z okolí a nepasírovat je přes síto jiné - tedy přes to Tvé. Sama se sítím musím stát.

I když jsem o tom mluvila před Tebou s jasnou distancí, bylo to jednou vysloveno a z mých úst. Musím víc vážit, co šířím dál. Přenesla jsem na nás nepěknou kaňku a potřísnila, co mezi námi bylo kříšťálově průzračné. Aspoň to tak při sebezpytování a pohledu zpět cítím. Už rozumím, co o tom říkal Paulo Coelho.

Pokusím se pokorně to napravit v modlitbách, budu prosit o své očistění a ozdravení i toho, co vycití uješ ted' Ty. Budu prosit o schopnost rozpoznávat, co zanáší a kalí. Věřím, že při takové poctivé a trvalé snaze, pak lépe a včas postřehnu, co do čistého vztahu, po kterém oba toužíme, patří a co ne. Pochopila jsem, že ono je to s intimitou asi jako s meditací: i v ní musím být v tichosti, úctě, devoci, beze slov, první hlasité neuvážené slovo ji ruší. I zde lze říct, že tichá čistota pak chutná jak chleba s máslem, duše se vyživuje slovní a mentální neposkvrněností a i ústa se stávají posvátným prostorem Ticha, ze kterého může klíčit – zaznívat jen to, co lze snad nazvat panenstvím slova.

Ráda bych se k té mé kolegyni ještě vrátila, tentokrát už střízlivěji, abych si k tomu všemu co proběhlo udělala potřebný odosobněný závěr, když už jsem se jí tak účastně zabývala. Zkusím to takhle:

Pochopila jsem o ní, že při větším počtu partnerů má po nich podvědomí prosáklé různými vlivy a nezkoncentruje ho už na jedinečnost vztahu opravdového, který se jí snad nabídl, ale neudržela si ho. Budou jí naskakovat staré prožitky, které nerozpustila. Jistě, že pudovost, animalita se těžko zvládá, je tak či onak uložena do nás všech. Ale hlavně mezi skutečně a dlouhodobě milující se dvojicí ji lze kultivovat společně a nenásilně už kvalitou vztahu samého. Anebo o samotě, jen jaksi „na vlastní pěst“, tedy snahou v intimních

chvilích o neztotožňování se s cítěním našeho manžela nebo partnera, pokud se víc lišíme.

Ale u míry chtivosti některých lidí jako je ona bývá i něco dalšího nedobrého: například ješitnost, chtění manipulovat druhým, otáčet si ho hrdě kolem prstu, vlastnit, opájet se svou přitažlivostí atd., a pak se celý ten komplex rozjede, prožere takového člověka do hloubky, a jednou přijdou následky. U ní zatím následky jsou jen, že dnes touží po lásce, ale není k ní zralá a připravená, později se bude sledovat, jak stárne... br. Musela by mít takovou lásku k čistotě, úlevné zalíbení v ní, musela by si ji niterně tak osvojit, a naopak prokouknout a zošklivit si jako ubohou a iluzivní tuto bývalou stránku svého života, až by v ní to čistší začalo klíčit a uskutečňovat se. A ani pak nebude mít zaručeno, že na ni bude honem někde za rohem čekat velká láska. Pak, a ne dříve, se mohou splétat nitky k hezcímu a plnějšimu vztahu. Kež by si uvědomila, že takto nikoho stejně nenajde či si neudrží, protože na větší lásku není sama připravena. Zpočátku je nutná k očistě i obět', trpělivost, zdrženlivost, modlitba o čistotu a posilu, láska k čistotě, aby se přetla ta setrvačnost nevázané chtivosti. Tu si způsobila svou koketností a vyzývavostí. Pak teprve může být sama partnerkou, připravenou na lepšího partnera.

Došlo mi, že do budoucna jí můžu pomoci, jen když jejím avantýrářem nedopřeju sluchu a dám najevo, aby si nemyslela, že když se mi vypovídá a já ji vyslechnu, tak že je to něco jako ztotožnění. Plýtvala jsem zájmem o její kaly. Nemohu jí dát svůj zájem ani rozhřešení. Bavením se o tom s ústními frivolními postoji rozmazává aurické slizkosti ze svého podvědomí i do okolí, tedy i na druhého. Věším povídáním a mým nasloucháním se to téma stávalo pro ni ještě zajímavějším. Neví, že si těmito aktivitami staví do cesty ještě víc vztahových nezdarů či jednou i nedobrovolné samoty (vidím, jak ženy, které žily lovením vztahů a přehnaně svým zevnějškem, atraktivností atd., se cítí strašně, když zestárnou a zoškliví: ztratily to, na co nejvíc sázely, a nic jiného se nenaučily v životě sledovat).

Karmická cesta z toho ven? – Nejsm jasnovidná, ale zkusím uvažovat normálně logicky: příště bývají postiženy ty orgány, kterými jsme hřešili a nepřírozně je zneužívali. U mužů to pak bývá impotence, venerické choroby, u žen třeba i rakovina, neplodnost, gyn. potíže..., (samozřejmě že podle míry, v jaké se do toho nořily), nebo dostanou brutálního manžela (a už se nemohou vymknout), který si na nich sám prožívá to nízké, po čem dřív samy chtivě bažily nebo co v mužích provokovaly, a ony tím pak musí poznat a zošklivit si povahu (úroveň) nízké pudové sexuality – už tedy ne jako iniciátorky, ale jako oběti. Tak to probíhá cestou karmy, pokud na to člověk sám nepřijde. Zrovna tak muži-násilníci budou v některém dalším životě znásilňovanými ženami, nebo aspoň taky trpět něčí chlípností.

Učila jsem se dlouho chápat faleš toho, jak současný oficiální medicínský konzumní pohled spíš podporuje skoro veškerou sexualitu, tedy i bez toho niterného, co jediné ji opodstatňuje a naplňuje. (V Americe prý je třeba běžná věta, dejme tomu po příchodu do práce – Včera jsem měl(a) dobrý sex. Asi jako večeri.)

Přítel své partnerce odpověděl:

Ono to je pro Tebe asi i zpevnění toho ostražitějšího a zdrženlivějšího postoje obecně. Jsme na tom stejně, rádi nadšeně navazujeme kontakty, nebo se u již známých ochotně pouštíme do výkladů a zapomínáme na souvislosti toho člověka, na celou síť jeho povahy, sklonů atd., v čem ještě žije. Někdy nám stačí, že projeví zájem, na chvíli se otevře, a snesli bysme mu kdeco. Steleme pak oslům na růžích. Jak se někdo trochu začne jevit blíže, otevřeme se snad až příliš, nadšení převáží nad rozmyslem. Ono je pochopitelné to niterné zajásání (myslím teď už obecně i vůči někomu novému) při pár shodných prvcích zájmu, ale nemělo by být ukvapené, tedy ne se rozjet libě a bezstarostně, dokud nenarazíme. Zkoušíme se sjednocovat i v plytkostech, zbytečných řečech, hloupostech. Teprve po zkušenostech z několika minulých let jsem častěji nedostupný, zejména při skamarád'ování se v práci. U lidí, které znám – učím se vybavovat si je v celku, jak se chovají v různých situacích, a pak mi snáz vysvitne, co s mými cennějšími informacemi časem udělají. Jsem třeba rád, že jsem před časem neřekl ze sebe příliš mnoho mé nynější kolegyni: vypadalo to konverzování nadějně, začala se víc ptát, bylo by šlo mluvit hlouběji o duchovnu, tedy jsem cosi trochu spíš nezaujatě řekl, ale jen jako vzdálenou informaci. Došlo mi, že se v ní asi jen probudila zvědavost, když se dozvěděla, že mám nějaký alternativní či exotický (pro ni) zájem. Chtěla si ujasnit, co jí u mne unikalo, stal jsem se v tomto smyslu atraktivním a zajímavým. Musela (chtěla) si mne názorově uchopit, aby jí něco neuteklo, co o mně neví. Bylo to několik navenek hezkých a kamarádských hovorů o mých názorech či „směru“, spíš jen informativně, ale neotevřel jsem se až tak úplně, protože jsem si, ač v tu chvíli spíš nerad, připomněl její zájmy, projevy, slovník, styl vtípů a reakcí na ně atd. Když jsem si to vybavil, nemohl jsem nechat potřísnit (dát plně napospas) obsahům jejího nitra to opravdové a posvátné, čím se snažím žít (ač více neúspěšně než úspěšně), tedy jsem se jí plně neotevřel. Jevila se chvíli jako by si chtěla začít klestit cestu k cestě, ale to bylo jen prchavé, a pak jsem to zakončil tím, že kdyby něco chtěla vědět, tak ať si řekne, že jí snad nasměruju na nějakou četbu. A tím to skončilo. Musela by pro to udělat něco sama, né abych jí to strkal pod nos. Tuhle chybu jsem kdysi udělal mnohokrát. Napadá mne příměr - jak psal Dascalos, že se za nikým nedá běhat se

sklenicí vody, tak se dá říct, že v první fázi se před člověkem dá jen se sklenicí projít (ne k němu, ale neutrálně, ze strany na stranu), bez nabídky a bez toho, že by si ho nosič sklenice vůbec všimnul, a až bude připraven, on se za ním musí rozběhnout nebo ho zastavit. Musí ale sám vynaložit touhu a úsilí. A pokud to poctivě vynaloží, nalejme mu do jeho sklenic vrchovatě.